

„Joj“ vzdihne starka „ali ne vidiš, da me moji stari udje ne nesejo več, pa da ne morem na drevo? Moram tedaj prositi soseda, ali pa bodeš znabiti ti tako dobra in prijazna, da mi odtergaš eno hruško in mi spolniš mojo željo?“

Gotovo da smert ni imela ta dan veliko opraviti, ker starej, čemerikavej ženi tudi to željo spolni. Komaj pa zleze na drevó, že se čuti vjeto in zeló se huđuje in jezí, da jo je starka tako prekanila. Starka pa stoji pod drevesom in se jej smeje. Več dni je bila smert vjeta in noben človek ni umerl ta čas. Ko pa le vidi, da se nikakor ne more oprostiti iz drevesa, pogodi se naposled z ženo, da jej nikoli ne bode več blizo prišla, ako jo samo za zdaj še izpusti in reši tega prečudnega drevesa. Žena v to privoli. In glej! v tem hipu izpustile so jo veje, smert je bila drevesa prosta in gré zopet dalje opravljat svojo službo po svetu. Skerb pa je ostala živa, in tako še zdaj živi na svetu.

Albina Pirc.

P o l e t j e .



Po letu solnce gorkeje sije nego spomladi. Nebó je čisto in jasno, vročina narašča, solnce od dneva do dneva hujše pripéka. Žito na polji zori, listje na drevji temní, cvetice na trati obešajo svoje glavice pod pekočimi solničnimi žarki. Ljudjé in živali in vsaka stvar rada počiva v senci košatega drevja. Jagode, borovnice in maline so zrele. Otroci je tergajo in nabirajo v kozule in canjice, še rajše je pa zobljejo.

Po letu so dnevi najdaljši; zjutraj ob štirih že gredó pridni kmetovalci na delo in pozno zvečer se otroci še igrajo zunaj na prostem zraku. In kako prijetno je poletensko jutro! Komaj se začne svitati, že žvergolijo drobne ptičice po zraku in plavajo urne ribice po vodi, ter se radujejo in hvalijo svojega dobrotlivega stvarnika. Rumeno solnce vzhaja in razliva presvítile svoje žarke po verhovih visokih gorá, pozneje po hribcih in naposled po vsej cvetočej planjavi. Rosa se sveti kot zlató in srebró po zelenej travi, po pisanih cvetecah in košatih drevesih. Pastirji vesele pesmice prepevaje ženó svoje črede na pašo. — Čez dan pa tudi solnce zmiraj hujše pripéka. Tam po cvetočej loki se podé razno pisani metulji, po zraku plešejo mušice in druge krilate zaželke, po zemlji lazijo črni žužki in skačejo lehkonožne kobilice. Okoli živine na paši posedajo pastaričice in tresljajo z dolgimi repki. Iz germov in izpod vej drobé in gostolé male pevke svoje prijetne pesmice, nektere bolj tiho, nektere zopet glasneje, kakor se jim najbolje zdí. Vse živi, vse se giblje,

vse se veselí in slaví svojega stvarnika. Otroci veseli skakljajo po polji in travnikih ter si nabirajo raznih cvetlic. Tam pod unim drevesom na zelenem gričku sedijo dečki in deklice, pa si vežejo šopke in pletó venčike iz nježnih cvetlic, ki so si je naterkali po cvetočej livadi. Kako lepo se podá venec iz modrih plavic k rumenim kitam nedolžne deklice! Prav je otroci, le nabirajte lepe cvetličice, ki so najlepši kinč in krasota nedolžne in vesele mladine. Te najdraže cvetlice so: nedolžnost, ponižnost in žlahnost sercá.

Po letu pa tudi večkrat nebó otemní, privlečejo se v soparni zrak temne megle in se združijo v sivo-čern oblak, ki preti s hudo nesrečo. Bliski švigajo, grom bobní, oblak verši in vré. Že padajo debele težke kaplje; vse beží pred ploho pod streho, pa je bilo tudi že na času, kajti že poka toča po strehah. Molitev, jok in stok je slišati v vsakej hiši, na vsakem pragu. Ni dolgo, in ves kraj je zagernjen z belim mertvaškim pertom. — Ves up je splaval ubogemu kmetovalcu po vodi; a on vendar povzdigne svoje misli proti Bogu in pravi: Bog je dal, Bog je vzal, imé Njegovo bodi hvaljeno na véke. — Čednosti pa, ki rastejo in cvetijo v dobrem človeškem serci, ne vstrašijo se nobenega viharja, marveč klijejo večno in nas spremijo celó unkraj — našega groba. Poprimite se torej lepih čednosti in nabirajte si je, dokler je še dan! Kedar pride noč, zastonj je bote iskali.

Le čednosti cvetličice
Naj lepšajo vam serčice.

Voda nima vej.

Janezek je imel napako, da je rad po vodi brodil in se pri njej igral. Kedar so šli mati prat, šel je z njimi, če mu tudi niso dovolili. Med tem ko so mati prali, je Janezek vodo gradíl, mline narejal in sím ter tje po vodi brodil. Mati so mu večkrat djali: „Janezek pazi! voda nima vej, kako lahko bi utonil, ker si tako brezskerbni in prederzen.“ Toda Janezek se ni veliko zmenil za svarilne besede svoje skerbne matere, mislil si je, da so mati le sitni in mu kratijo njegovo priprosto in nedolžno veselje.

Nekega vročega poletnega dné, ko Janezek ravno kravo iz paše domú prižene, pride k njemu sosedov Lukec in mu pravi: „Pojdiva se kopat, voda bo gotovo gorka, ker solnce tako silno pripéka.“ „Nesmem“ odgovori žalostno Janezek, „mami so mi rekli, da moram za njimi na polje iti, kakor hitro priženem kravo domú.“

„No vsaj bova kmalu nazaj,“ prigovarja ga Lukec, „in mati od tega tako ne bodo nič vedeli.“

Janezek se pusti pregovoriti in hitro koraka z Lukcem proti mlinu, kjer se je šumeča reka z belimi penami valila po ozkej strugi čez visoko nastavljeno jéz.

Prišedši na odločeno mesto se slečeta na skali blizo sivomodrega to-muna. Lukec berž skoči v vodo in ker je bil zeló spreten plavavec je kmalu preplaval reko ter veselo zavpije iz une stani: „Janezek poglej me, sem že